

MAX LUCADO

Curaj
PENTRU CE URMEAZĂ

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
You can be brave
by Thomas Nelson, a registered trademark of
HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, TN
© 2026 by Max Lucado
All Rights Reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Curaj pentru ce urmează
de Max Lucado

© 2026 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere a Bibliei în limba română. Citatele biblice notate VDC provin din traducerea D. Cornilescu revizuită. Alte versiuni ale Bibliei folosite din limba engleză AMP – Amplified Bible, CSB – Christian Standard Bible, MSG – THE MESSAGE, NIV – New International Version, NASB – New American Standard Bible.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-691-6
ISBN (e-book) 978-606-031-694-7

Tiparul executat în U.E.
30 29 28 27 26 5 4 3 2 1

CUPRINS

1.	De ce ți-e frică?	7
2.	Dumnezeu e supărat pe mine	21
3.	Îngrijorarea să dispară!.....	31
4.	Copilul meu este în pericol.....	41
5.	Simt că mă scufund	53
6.	E un dragon la mine în dulap	65
7.	Această planetă crudă	77
8.	Bani imaginari	87
9.	Speriat de moarte	99
10.	O viață plină de schimbări.....	111
11.	Umbra unei îndoieli.....	121
12.	Și dacă lucrurile se înrăutățesc?.....	135
13.	Singura frică sănătoasă	145
14.	Concluzie: Psalmul lui William.....	157
	<i>Ghid de studiu.....</i>	<i>165</i>

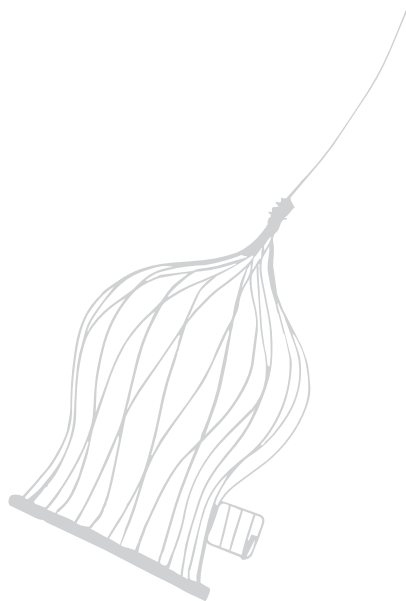
Capitolul 1

DE CE ȚI-E FRICĂ?

*De ce sunteți fricoși,
puțin credincioșilor?*

—MATEI 8:26

Ti-ar fi plăcut de fratele meu. Tuturor le plăcea de el. Dee își făcea prieteni așa cum fac brutarii pâine: zilnic, cu ușurință, cu căldură. Strângerea lui de mână – era zdravănă și plină de bucurie; râsul său – contagios și vulcanic. El nu-i permitea niciunui străin să rămână așa pentru mult timp. Eu, fratele său mai mic și timid, mă bazam pe el ca să ne prezinte pe amândoi. Când se muta o nouă familie pe strada noastră sau venea cineva nou la locul de joacă, Dee era ambasadorul.

Dar când a ajuns la vârsta adolescenței, el a făcut cunoștință cu cineva pe care ar fi trebuit să-l evite – cu un contrabandist care vindea bere celor care nu aveau vârsta legală ca să consume băuturi alcoolice. Alcoolul a încercat să ne prindă pe amândoi, dar, deși pe mine m-a învăluit, pe el l-a înrobît. Pe parcursul următorilor patruzeci de ani, fratele meu a băut până și-a

pierdut sănătatea, relațiile, slujbele, banii și aproape totul, cu excepția ultimilor doi ani din viața sa.

Cine poate să spună de ce uneori determinarea câștigă, iar alteori pierde, dar la vârsta de 54 de ani, fratele meu a descoperit un strat latent de putere a voinței, a săpat adânc în el și s-a bucurat de o perioadă de sobrietate. Și-a golit sticlele, a adus stabilitate în căsnicia lui, a reluat legătura cu copiii lui și, în loc să se mai ducă la magazinul de băuturi alcoolice, s-a dus la grupul Alcoolicilor Anonimi local. Dar modul dur în care trăise și-a spus cuvântul.

Într-o noapte de ianuarie, în timpul săptămânii în care am început să scriu această carte, el i-a spus soției sale Donna că nu putea să respire bine. El avea deja o programare la medic pentru probleme legate de respirație, așa că a decis să încerce să doarmă. Nu a reușit. S-a trezit la 4:00 dimineața cu dureri în piept suficient de grave încât să meargă la camera de gardă. Echipa de intervenție l-a urcat pe Dee pe targă și i-a spus Donnei să vină la spital. Fratele meu i-a făcut cu mâna, slăbit, și i-a zâmbit curajos, spunându-i să nu se îngrijoreze. Dar când ea și unul dintre fiii lor au ajuns la spital, Dee nu mai era în viață.

Medicul de gardă le-a dat vestea și i-a invitat să intre în încăperea în care se afla trupul lui Dee. Ținându-se unul de celălalt, ei au intrat pe ușă și au văzut ultimul său mesaj. Mâna sa se odihnea pe coapsa lui, cu cele două degete din mijloc îndoite spre interior și degetul mare întins, formând semnul universal din limbajul semnelor pentru „Te iubesc”.

Am încercat să-mi închipui ultimele clipe ale vieții pământești a fratelui meu: în timp ce gonia pe o autostradă

din Texas într-o ambulanță în beznă nopții, cu paramedici agitându-se în jurul său, iar inima lui în pragul colapsului. La un moment dat, în timp ce se chinuia să respire, și-a dat seama că nu va mai rezista mult. Dar, în loc să se panicheze, el și-a făcut curaj.

Poate că ți-ar prinde bine și ție puțin curaj. Cursa cu ambulanța nu este singura în care e nevoie de curaj. Poate că nu ești pe punctul de a-ți da ultima suflare, dar poate că ai ajuns la ultimul salariu, la ultima soluție sau la capătul credinței. Fiecare răsărit pare să aducă cu sine noi motive de teamă.

Se fac disponibilizări la muncă, economia e în declin, izbucnesc conflicte în Orientul Mijlociu, fluctuează personalul la sediile centrale, scade piața imobiliară, crește încălzirea globală, se înmulțesc grupările teroriste. Un dictator nebun colecționează focoașe nucleare așa cum unii colecționează vinuri scumpe. O epidemie de gripă a cuprins țara noastră. Programele de știri prezintă atât de multe informații tulburătoare, încât e nevoie de avertismente: „Atenție: Acest program de știri ar fi mai bine să fie urmărit într-o pivniță subterană în Islanda.”

Ne temem să nu fim dați în judecată, să nu terminăm ultimii, să nu dăm faliment; ne temem de alunița de pe spate, de copilul cel nou din bloc, de sunetul ceasului care bate numărătoarea inversă spre mormânt. Facem planuri de investiții sofisticate, creăm sisteme de securitate elaborate și legiferăm o armată mai puternică, însă, cu toate acestea, depindem de medicamente care să ne regleze starea mai mult decât orice altă generație din istorie. Mai mult, am auzit spunându-se că, în medie, copiii de astăzi sunt mai temători decât pacienții la psihiatrie din anii 1950.

Se pare că frica a semnat un contract de închiriere pe o sută

de ani în clădirea de alături și s-a instalat. Disproporționată și obraznică, frica nu este dispusă să împartă inima cu bucuria. Poate cineva să fie bucuros și temător în același timp? Cu mintea limpede și temător? Încrezător și temător? Milos și temător? Nu. Deși face mult zgomot și ocupă mult spațiu, frica nu face prea mult bine.

Frica nu a scris niciodată o simfonie sau o poezie, nu a negociat un tratat de pace, nici nu a vindecat vreo boală. Frica nu a scos niciodată o familie din sărăcie, nici o țară din fanatism. Frica nu a salvat niciodată o căsnicie sau o afacere. Curajul a făcut toate acestea. Credința a făcut toate acestea. Oamenii curajoși, care refuză să se consulte cu temerile lor sau să cedeze în fața acestora, au făcut toate astea. Dar frica însăși? Frica ne mână într-o închisoare și trănțește ușile după noi.

Nu ar fi minunat să ieșim afară?

Imaginează-ți cum ar fi viața ta dacă ar fi complet neatinsă de frică. Cum ar fi dacă credința, nu frica, ar fi reacția ta automată la amenințări? Imaginează-ți cum ar arăta o zi, doar o zi, în care groaza cu privire la eșec, respingere și calamități ar fi absentă. Îți poți imagina o viață fără frică? Aceasta este posibilitatea ce răzbate din întrebarea lui Isus: „De ce sunteți fricoși?” întreabă El (Matei 8:26).

La prima vedere, ne întrebăm dacă Isus vorbește serios. Poate că glumește. Ne tachinează. Ne păcălește. Ca un înotător care îl întreabă pe un altul: „De ce ești ud?” Dar Isus nu zâmbește. El este foarte serios. La fel sunt și bărbații cărora le pune această întrebare. O furtună a transformat croaziera lor de seară pe Marea Galileei într-un coșmar înspăimântător.

Iată cum și-a amintit Matei acea călătorie: „[Isus] S-a urcat

în barcă, iar ucenicii Săi L-au urmat. Și iată că pe mare s-a stârnit o furtună puternică, astfel încât barca a fost acoperită de valuri” (Matei 8:23-24).

Petru și Ioan, marinari experimentați, se luptă să țină vela. Matei, un marinar de uscat confirmat, se luptă să nu vomite. Vameșul nu semnase pentru nicio furtună. Sesizezi uimirea lor în modul în care el face legătura dintre cele două propoziții? „Isus S-a urcat în barcă, iar ucenicii Săi L-au urmat. Și iată că pe mare s-a stârnit o furtună puternică.”

Nu-i așa că ai fi sperat să urmeze o a doua propoziție mai veselă, o consecință mai fericită în urma supunerii? „Isus S-a urcat în barcă. Ucenicii Săi L-au urmat și, dintr-odată, a apărut un curcubeu minunat pe cer, un stol de porumbei zbura într-o formație veselă, iar o mare netedă ca sticla oglindea catargul lor.” Nu se bucurau ucenicii lui Cristos de un program plin de croaziere în Caraibe? Nu. Această relatare ne reamintește un lucru nu prea subtil și nici prea popular: a te urca în barcă cu Cristos poate însemna să te uzi până la piele împreună cu Cristos. Ucenicii se pot aștepta la mări aprige și vânturi puternice. „În lume veți avea necazuri [nu *s-ar putea să aveți, poate, e posibil să*]” (Ioan 16:33, paranteza mea).

Ucenicii lui Cristos fac pneumonie, își îngroapă copii, se luptă cu dependențe și, prin urmare, se confruntă cu temeri. Nu absența furtunilor e cea care ne diferențiază. Ci pe cine descoperim în furtună: un Cristos neclintit.

„Isus dormea” (Matei 8:24).

Asta da scenă! Ucenicii țină; Isus visează. Tunetele bubuie; Isus sforăie. El nu moșăie, nu a ațipit, nici nu Se odihnește. El doarme. Tu ai putea dormi într-o astfel de situație? Ai putea

să tragi un pui de somn în timpul unui roller-coaster care face o buclă în care ajungi cu capul în jos? Sau într-un tunel aerodinamic? Sau la un concert de timpane? E ca și cum Isus ar fi dormit în timp ce aveau loc toate trei deodată.

În Evanghelia după Marcu există două detalii interesante: „Isus era în partea din spate a bărcii, dormind pe o pernă” (Marcu 4:38). În partea din spate, pe o pernă. De ce acolo? Și de unde era perna?

Pescarii din primul secol foloseau niște năvoade mari și grele ca să-și facă treaba. Ei le depozitau într-o nișă construită în partea din spate a bărcii în acest scop. Nu ar fi fost practic să dormi *pe* puntea din spate. Nu era loc și nici nu erai protejat. Acel compartiment mic de sub pupă însă, le oferea pe ambele. Era cel mai închis loc de pe barcă și singurul loc ferit. Cristos, puțin obosit în urma activităților acelei zile, S-a strecurat sub punte ca să doarmă.

Și-a rezemat capul nu pe o pernă moale din fulgi, ci pe un sac cu nisip făcut din piele. Un sac de balast. Marinarii din zona mediteraneeană încă folosesc așa ceva. Cântărește 45 de kilograme și este folosit pentru balast sau pentru a stabiliza barca.¹ Și-a luat Isus perna jos sub punte ca să poată dormi sau dormea atât de profund, încât cineva I-a pus perna sub cap? Nu știm. Dar știm un lucru. Acesta a fost un pui de somn premeditat. El nu a picat de somn în mod accidental. Știind că urma să vină furtuna, Isus a hotărât că era ora siestei, așa că S-a târât în colț, Și-a pus capul pe pernă și a alunecat în țara viselor.

1 Shelley Wachsmann, *The Sea of Galilee Boat: An Extraordinary 2000 Year Old Discovery*, New York, Plenum Press, 1995, p. 326-328.

Faptul că El doarme îi îngrijorează pe ucenici. Matei și Marcu consemnează reacțiile lor sub forma a trei scurte declarații și a unei întrebări în limba greacă.

Declarațiile: „Doamne! Scapă-ne! Pierim!” (Matei 8:25).

Întrebarea: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” (Marcu 4:38).

Ei nu pun întrebări legate de puterea lui Isus: „Poți să potolești furtuna?” De cunoștințele Sale: „Știi că e furtună?” Sau de abilitățile Sale: „Ai experiență în ce privește furtunile?” Mai degrabă, ei se îndoiesc de caracterul lui Isus: „Nu-ți pasă...?”

Asta face frica. Frica ne tocește încrederea în bunătatea lui Dumnezeu. Începem să ne întrebăm dacă există dragoste în cer. Dacă Dumnezeu poate să doarmă în timpul furtunilor noastre, dacă ochii Săi sunt închiși când ochii noștri se măresc de frică, dacă El îngăduie să se dezlănțuie furtunile după ce ne urcăm în barca Lui, Îi pasă? Frica dezlănțuie un potop de îndoieli, de îndoieli care provoacă furie.

Și asta ne face să devenim niște indivizi obsedați de control. „Fă ceva în privința furtunii!” este cererea implicită a întrebării. „Rezolvă asta sau... sau... sau dacă nu, vezi Tu!” Frica, în esența ei, este o pierdere percepută a controlului. Când viața scapă de sub control, ne agățăm de o componentă a vieții pe care o putem gestiona: regimul alimentar, curățenia casei, suportul pentru braț al scaunului dintr-un avion sau, în multe cazuri, de oameni. Cu cât ne simțim mai nesiguri, cu atât devenim mai răi. Mărâim și ne scoatem colții. De ce? Pentru că suntem răi? În parte. Dar și pentru că ne simțim încolțiți.

În plus, frica ne împiedică să ne aducem aminte. Ucenicii aveau motive să aibă încredere în Isus. Pe baza modului în care Îl văzuseră „vindecând orice boală și orice neputință care erau

în popor” (Matei 4:23). Petru a văzut cum a fost vindecată soacra lui bolnavă (Matei 8:14-15) și cu toții au văzut cum demonii fugeau mâncând pământul. „El a alungat duhurile prin cuvântul Lui și i-a vindecat pe toți cei care aveau boli” (Matei 8:16).

N-ar trebui să menționeze cineva istoricul lui Isus sau să se mai uite o dată pe CV-ul Lui? Își amintesc de realizările lui Cristos? S-ar putea să nu. Frica creează un soi de amnezie spirituală. Ne amortește amintirile cu privire la minuni. Ne face să uităm ce a făcut Isus și cât de bun este Dumnezeu.

Iar frica creează niște senzații îngrozitoare. Ea soarbe toată viața din suflet, ne face să ne încovrigăm într-o stare embrionară, ne seacă de mulțumire. Când frica ne influențează viețile, siguranța devine dumnezeul nostru. Când siguranța devine dumnezeul nostru, ne închinăm unei vieți lipsite de riscuri. Poate cel care iubește siguranța să facă ceva mareț? Poate cel care urăște riscurile să realizeze fapte nobile? Pentru Dumnezeu? Pentru alții? Nu. Cel plin de frică nu poate să iubească profund. Iubirea este riscantă. El nu poate să dea nimic celor săraci. Nu există nicio garanție a reciprocității în binefacere. Cel plin de frică nu poate avea visuri mari. Dacă visurile sale sunt pulverizate și cad la pământ? Închinarea înaintea siguranței stoarce de vlagă măreția. Nu-i de mirare că Isus poartă un război aprig împotriva fricii.

Porunca Sa cel mai des întâlnită face parte din categoria „nu te teme”. Evangheliile consemnează 125 de imperative rostite de Cristos. Dintre acestea, 21 dintre ele ne îndeamnă să „nu ne temem”, să „nu ne înspăimântăm” sau să „îndrăznim” sau să „ne îmbărbătăm” sau să ne „bucurăm”. A doua cea mai des întâlnită poruncă a Sa – să-L iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru

– apare doar de 8 ori. Numărul acesta spune ceva și anume, că Isus ia fricile noastre în serios. Propoziția pe care El a spus-o mai des decât oricare alta a fost asta: Nu vă temeți.

Deci nu vă temeți! Voi sunteți mai prețioși decât multe vrăbii.

—MATEI 10:31

Nu te teme! Crede doar, și ea va fi vindecată!

—LUCA 8:50

Îndrăzniți! Eu sunt! Nu vă temeți!

—MATEI 14:27

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucid sufletul.

—MATEI 10:28

Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatălui vostru Îi face plăcere să vă dea Împărăția!

—LUCA 12:32

Să nu vi se tulbure inima! Credeți în Dumnezeu și credeți în Mine!

—IOAN 14:1

Veți auzi de războaie și vești de războaie. Vedeți să nu vă tulburați.

—MATEI 24:6

Isus nu vrea să trăiești într-o stare de frică. Nici tu nu vrei asta. Nu ai spus niciodată vreunul dintre lucrurile următoare:

- Fobiile mele mă fac să zburd de veselie.
- Slavă Domnului pentru pesimismul meu. Sunt o persoană mult mai bună de când mi-am pierdut speranța.
- Medicul meu spune că, dacă nu încep să mă îngrijorez, o să mă îmbolnăvesc.

Am învățat care este prețul imens al fricii.

Întrebarea lui Isus este una bună. El Își ridică capul de pe pernă, iese pe punte în mijlocul furtunii și întreabă: „De ce sunteți fricoși, puțin credincioșilor?” (Matei 8:26).

Ca să fie clar, frica are și o funcție sănătoasă. O anumită doză de teamă îl împiedică pe copil să alerge pe o stradă aglomerată sau pe un adult să fumeze un pachet de țigări. Frica este o reacție potrivită în fața unei clădiri aflate în flăcări sau a unui câine care mârâie. Frica în sine nu este un păcat. Dar ea poate duce la păcat.

Dacă ne tratăm frica prin izbucniri pline de mânie, prin beții, retrageri îmbufnate, înfometare sau un control ca de menghină, Îl excludem pe Dumnezeu din soluție și agravăm problema. Ajungem să ne supunem fricii și să permitem neliniștii să ne domine și să ne definească viețile. Îngrijorări care ne răpesc bucuria. Groaza care ne amortește. Crize repetate de neliniște care ne împietresc și ne paralizează. Isteria nu vine de la Dumnezeu. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică” (2 Timotei 1:7).

Poate că frica ne-a umplut viața, dar ea nu trebuie să ne umple inimile. Ea va bate întotdeauna la ușă. Nu o invita la

cină și, în niciun caz, nu-i oferi un loc în care să doarmă peste noapte. Haideți să ne îmbărbătăm inimile cu câteva dintre îndemnurile lui Isus de a nu ne teme. Promisiunea lui Cristos și argumentul acestei cărți sunt simple: Ne putem teme mai puțin mâine decât o facem azi. Putem fi curajoși.

Când aveam șase ani, tatăl meu m-a lăsat să stau treaz până târziu cu restul familiei și ne-am uitat la filmul *Omul-lup*. Frate, ce a mai regretat el acea decizie! Filmul m-a convins să cred că un om-lup dădea târcoale în fiecare noapte la noi în casă, așteptând felul lui de mâncare preferat ce consta într-un băiat sărat de clasa I, pistruiat și roșcat. Frica mea s-a dovedit a fi problematică. Pentru a ajunge din dormitorul meu în bucătărie, trebuia să trec periculos de aproape de ghearele și colții lui, ceva ce uram să fac. Nu doar o dată m-am refugiat în dormitorul tatălui meu și l-am trezit. La fel ca Isus în barcă, tatăl meu dormea dus în mijlocul furtunii. *Cum poate să doarmă cineva într-o astfel de situație?*

Deschizând un ochi somnoros, el mă întreba: „Ia zi, de ce ți-e frică?” Și eu îi reaminteam de monstru. „A, da, omul-lup”, mormăia el. Se dădea apoi jos din pat, se înarma cu un curaj supraomenesc și mă însoțea prin valea umbrei morții și îmi turna un pahar cu lapte. Mă uitam la el cu adorare și uimire. *Ce fel de om este acesta?*

Este oare posibil ca Dumnezeu să privească furtunile noastre așa cum vedea tatăl meu teama mea de omul-lup? „Apoi, ridicându-Se, a mustrat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare” (Matei 8:26).

El abordează marele cutremur cu o liniște mare. Marea devine liniștită ca un lac înghețat, iar ucenicii se întreabă: „Ce

fel de Om este Acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?” (v. 27).

Ce fel de Om, într-adevăr? Care transformă ora de taifun în ora de somn. Care liniștește valurile cu un cuvânt. Și îl echipează pe un om muribund cu suficient curaj ca să trimită un ultim mesaj de iubire familiei sale. Bravo, Dee. Te-ai confruntat cu multe momente furtunoase în viață, dar până la urmă nu te-ai scufundat.

Mă rog ca niciunul dintre noi să n-o facă.

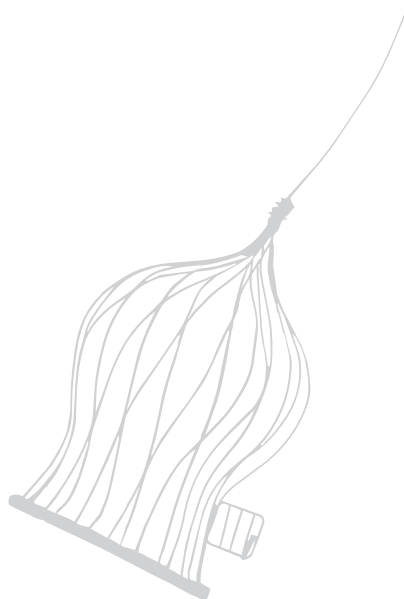
Capitolul
2

DUMNEZEU
E SUPĂRAT PE MINE

*Îndrăznește, copile!
Păcatele îți sunt iertate!*

—MATEI 9:2

Noble Doss a scăpat mingea. O minge. O pasă. O greșeală. În 1941, a lăsat una să-i scape. Și l-a bătuit de-atunci încoace. „Ne-a costat campionatul național”, spune el.

Echipa de fotbal a Universității din Texas era clasată pe primul loc la nivel național. Sperând să aibă parte de un sezon în care să fie neînvinși și să se califice pentru Campionatul Rose Bowl, ei au jucat împotriva rivalului lor din aceeași ligă, Universitatea Baylor. Cu un avans de 7-0 în primul sfert de joc, fundașul echipei Longhorn a lansat o pasă lungă către Doss, care era liber.

„Singurul lucru care se afla între mine și poartă”, își amintește el, „erau 18 metri de iarbă.”

Mingea s-a îndreptat spre țintă. Fanii lui Longhorn s-au ridicat în picioare. Doss, renumit pentru mâinile sale sigure, a observat mingea și s-a întins spre ea, dar i-a scăpat printre degete.

Cei de la Baylor s-au regrupat și au egalat scorul când mai